

DRUMUL SPRE CULMI

de Rev. *Richard Wurmbrand*

(continuare din numărul trecut)

Cînd era încă departe, tatăl său . . . a alergat de a căzut pe “grumazul lui și l-a sărutat mult.”
(Luca 15:20)

O femeie săracă dintr-un sătuc, hotărî să-și dea singura fată servitoare la oraș, pentru a-și putea cumpăra pămînt cu banii cîștigați. Astfel, fata ajunsese să lucreze într-o casă bogată. Fumoasă și inteligentă, ea-și dădu seama curînd c-ar putea cîștiga mai mult fără să lucreze, decît lucrînd. Mașină, blănuri, bijuterii au fost plata pierderii sufletului. În mijlocul distracțiilor și al petrecerilor, își uită mama. Zece ani trecură astfel.

Într-o noapte apărură și remușcarea. “Cum mi-am putut neglija mama?” se întrebă ea. Se urcă îndată în mașină și porni spre sătucul ei. Ajunse după miezul nopții. Poarta era larg deschisă. Era sigură că mama ei era bolnavă și că venise doctorul, căci o știa pe mamă grijulie să-ncuie poarta.

Străbătu curtea și văzu lumină în camera mamei.

Cînd puse piciorul pe prag, auzi vocea ei: “Tu ești, Iulia?” “Da, mamă,” răspunse ea. “Cum de e poarta larg deschisă, noaptea?”

“De cînd ai plecat, acum zece ani, n-am închis-o niciodată.”

Si fata întrebă din nou: “Cum de arde lampa în camera ta, atît de tîrziu?”

“N-am stîns-o niciodată de cînd ai plecat tu.” răspunse mama. “Inima iubitoare de mamă te-a așteptat tot timpul”

Aceasta va fi și experiența ta dacă, după ce ai bătut cărările păcatului, te vei întoarce la Casa cerească. Vei găsi poarta larg deschisă și lumina arzînd. Dumnezeu așteaptă întoarcerea ta cu o dragoste de mamă.

“In dragoste nu este frică” (1 Ioan-4:18)

Un misionar din Indonezia povestește cum indigenii acelei țări, atunci cînd sînt mîntuiți de păcate, scapă și de temerile care, literalmente, le controlează viața. Bine, cunoscută între ei este teama de a-ți continua drumul prin junglă după ce ai auzit cîntînd o anume pasăre, despre care se crede că ar avea puteri speciale de la iblis (diavolul). Necreștinii, temîndu-se de diavol, fac totdeauna cale întoarsă.

O altă teamă a băștinașilor Indoneziei este de a-și continua pregătirea ogorului pentru plantarea orezului, dacă li s-a întîmplat să vadă un șarpe. Ca să înlătorească viitoarele, grele consecințe, ei trebuie să sacrifice un porc, orez, bani, păsări, sau orice altceva le-ar indica dukun (vraciul). Dacă nu au ce sacrifica lui iblis, ei trebuie să abandoneze ogorul respectiv, chiar dacă este foarte fertil, sau, să suporte consecințele.

Teamă de a avea o recoltă săracă îi copleșește dacă, după ce și-au dat foc ogorului, s-a întîmplat ca vreun animal să fie cuprins de flăcări și să moară. Iarășii trebuie aduse jertfe lui iblis.

Din frica de a-și pierde copilul bolnav, ei trebuie să construiască un jimat. Acesta ar putea fi o bucată de lemn, avînd sculptat un porumbel deasupra și o gaură scobită în partea din față. În scobitură se pune o piatră și apoi se astupă cu un, dop de lemn. Ei cred că sufletul copilului (reprezentat de piatră pusă în scobitură), ascuns astfel de duhurile rele, este păzit de porumbelul de deasupra.

Noi, oamenii moderni, nu avem astfel de temeri, dar le, avem și noi pe ale noastre: teama de pierdere în afaceri, teama de șomaj, teama de dureri, teama de război etc.

Cuvintele “nu te teme” apar de 366 de ori în biblie, o dată pentru fiecare zi a anului. Chiar și anii bisecți sînt prevăzuți. Dacă-L iubim pe Dumnezeu, noi sîntem la fel de fericiți în mijlocul furtunilor ca și în cer, căci toate lucrează împreună spre binele nostru (Romani 8:28). Fiecare zi a anului este acoperită de promisiunea lumii lui Dumnezeu, repetată de 366 de ori. Nu-ți fie teamă.

“Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” (Ioan 11:25)

Marele industriaș german Krupp “a fost fabricantul de arme care a furnizat multor țări mijloacele deucidere a milioane de oameni. El însuși era însă terorizat de groaza morții. Biografia săi povestesc că el interzisese pomenirea la el în casă a cuvintelor legate de evenimentul morții. Când o rudă muri chiar în casa lui, el fugi de acasă. Muștră de soție pentru faptul acesta, Krupp divorță de ea.

Când se îmbolnăvi pentru ultima oară, el oferi un milion de mărci medicului său, în schimbul prelungirii vieții cu zece ani. A fost în zadar.

Cît de deosebită este atitudinea celui credincios.

Îmi amintesc de fetița îngrijitorului unui cimitir. Întrebată fiind dacă-i este frică să treacă noaptea prin cimitir, ea răspunse: “O nu, căci la capătul lui este chiar casa mea.” Noi știm că la capătul drumului care trece prin moarte este casa noastră.

Simpatizăm cu toți cei ce luptă pentru o societate mai bună, în care oamenii să fie mai bogați, mai liberi și mai fericiți. Dar, presupunînd că acest ideal ar fi atins, cine ar mai dori să moară și să părăsească o asemenea viață fericită? Oamenii fericiți mor mult mai greu decît săracii. Fericiții locuitori ai viitoare utopii vor trebui să moară și ei.

Orice partid care nu dă tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte - înșeală. O viață bogată care sfârșește în moarte, este ca un banchet oferit unor condamnați la moarte înainte de a fi executați. Isus a biruit moartea. A fost înviat din mormînt. El dă viața veșnică. El e nădejdea noastră.

“Umblați după lucrurile de sus.” (Coloseni 3:1)

Un creștin gravă pe frontispiciul casei sale cuvîntul latin lin`uenda, al cărui înțeles este “Va trebui s-o părăsesc.”

E bine să ne amintim că într-o zi va trebui să ne părăsim afacerile, biblioteca, pe cei dragi, trupul.

Un cerșetor bătu la poarta unui om bogat și-i ceru găzduirea peste noapte.

Bogatul începu să se răstească. “Dar ce-i ăsta, han? Stai afară!”

Cerșetorul îl luă cu binișorul. “Iertați-mă, vă rog. Voi căuta adăpost în altă parte. N-am să vă mai necăjesc. Tare aș vrea însă să știu cine a zidit casa asta minunată.”

Acum, că nu mai trebuia să se ostenească cu găzduirea cerșetorului, bogătașul se mai muie și schimbă și el tonul. “De, taică-meu.”

“Ce meșter bun. Mai trăiește?”

“O nu, a murit. Eu sînt moștenitorul.”

“Si cine o s-o moștenească la moartea dumneavoastră? Aveți copii?”

“Am. I-o las fiului meu mai mare. Tocmai s-a-nsurat. După ce mor, se mută el aici.”

Cerșetorul păru multumit. Înainte de a pleca adăugă: “De, ziceam eu bine că ăsta-i han. Numai că n-am mai pomenit hangiu să se supere cînd cineva trage la el pentru o noapte.”

Toate casele noastre sînt un fel de hanuri. Habar n-am cine a stat înainte de mine în casa în care scriu acum rîndurile acestea. Și nu știu cine va sta mîine aici. Lin`uenda - va trebui s-o părăsesc. Isus ne-a invitat la o reședință veșnică, paradisul Său. Desprinde-ți mintea și dorințele de ceea ce e trecător. Oricum, într-o zi va trebui să părăsești totul.

VA URMA